

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 18, 2026

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1679 16-10-2026

De vrouw stelt een vergoedingsrecht te hebben op grond van artikel 1:87 BW, omdat een door haar vader geschonken bedrag is gebruikt voor de volstorting van aandelen van de man. Het hof heeft het primaire verzoek van € 22.000 afgewezen, maar niet beslist op het subsidiaire verzoek van € 11.000. De Hoge Raad vernietigt de beschikking en verwijst de zaak.

Hof

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:6466 08-10-2026

Hof wijst schorsingsverzoek ex artikel 360 lid 2 Rv toe. Belang man bij schorsing beslissing kinderalimentatie weegt zwaarder dan belang vrouw bij directe tenuitvoerlegging. Voldoende aannemelijk dat onverkorte tenuitvoerlegging bij man tot aanzienlijke betalingsproblemen zal leiden en mogelijk tot problemen bij toelating tot schuldsaneringstraject.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:6228 29-09-2026

Artikel 1:251a BW. Verzoek vrouw tot eenhoofdig gezag toegewezen. Ouders hebben jarenlang strijd gevoerd. De inzet van hulpverlening heeft niet tot verbetering geleid. Door het gedrag en de handelwijze van de man kan van de vrouw inmiddels niet meer worden verwacht dat zij samen met de man het gezamenlijk gezag over de kinderen uitoefent.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2934 25-08-2026

Internationale kinderonthoering. Artikel 3 van het Haags Verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale onthoering van kinderen (het Verdrag); gewone verblijfplaats. Weigeringsgronden artikel 13 lid 1 sub b en lid 2 en artikel 20 van het Verdrag. Kostenveroordeling.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:5400 20-08-2026

Vernietiging ondercuratelestelling.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2928 17-08-2026

Internationale kinderontvoering. Niet-verdragsland. Artikel 3 HKOV; geen ongeoorloofde achterhouding. Moeder heeft toestemming gegeven voor een permanent verblijf in Nederland.

Rechtbank

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:29600 07-09-2026

Vaststelling geboortegegevens. Onder de zeer uitzonderlijke omstandigheden van dit geval is het voor verzoekster onmogelijk om haar geboorteakte te verkrijgen. De rechtbank houdt in het bijzonder rekening met de traumatische persoonlijke geschiedenis van verzoekster en haar kwetsbare positie als transgender persoon.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:7840 03-09-2026

Ondertoezichtstelling. Afwijzing verzoek tot verlenging. Samengesteld gezin. De onveiligheid en onrust die werd veroorzaakt door de vader van de andere kinderen is voldoende afgenomen. De positieve lijn kan in het vrijwillig kader worden voortgezet.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:7784 17-07-2026

Kort geding tussen ongehuwd samenwonende ouders over het gebruik van de woning en de zorg voor hun drie jonge kinderen. De vrouw kan geen uitsluitend gebruik krijgen van de woning die volledig eigendom is van de man. De rechtbank acht zich onvoldoende geïnformeerd om een voorlopige zorgregeling vast te stellen en verzoekt de Raad voor de Kinderbescherming onderzoek te doen.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:7773 12-05-2026

Wijziging voornaam en vaststelling geboortegegevens (art. 1:4 lid 4 BW). Verzoeker stelt dat hij in 1972 op een valse naam naar Nederland is gekomen en wenst vaststelling van de juiste gegevens. De rechtbank houdt de beslissing aan in afwachting van een gelegaliseerde versie van de geboorteakte.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:13882 28-04-2026

De man verzoekt het gezag van draagmoeder te beëindigen. Op grond van artikel 1:267 lid 1 BW kan het verzoek tot beëindiging van het gezag alleen worden uitgesproken op verzoek van de raad of het OM. Een dergelijk verzoek ligt (vooralsnog) niet voor.

Omdat partijen een eigen draagmoederschapstraject hebben bewandeld, zonder vooraf of achteraf de raad erbij te betrekken en de raad om die reden (vooralsnog) het verzoek van de man niet kan steunen, zal de rechtbank de raad in de gelegenheid stellen tot het doen van onderzoek.

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1409 10-02-2026

Verzoek vervangende toestemming verlenen jeugdhulp (art. 1:253a BW) afgewezen. De betreffende minderjarige is 14 jaar. In die situatie is de toestemming van de minderjarige zelf doorslaggevend als een ouder met gezag geen toestemming geeft (art. 7.3.4. Jeugdwet). De jeugdhulp mag dan dus zonder toestemming van de ouder met gezag worden verleend.

RECHTSPRAAK

Hof wijst schorsingsverzoek ex artikel 360 lid 2 Rv toe. Belang man bij schorsing beslissing kinderalimentatie weegt zwaarder dan belang vrouw bij directe tenuitvoerlegging. Voldoende aannemelijk dat onverkorte tenuitvoerlegging bij man tot aanzienlijke betalingsproblemen zal leiden en mogelijk tot problemen bij toelating tot schuldsaneringstraject.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw zijn de ouders van de minderjarige. De vader heeft de minderjarige erkend en de partijen oefenen gezamenlijk het ouderlijk gezag uit. De rechtbank heeft in de bestreden beschikking het niet-weersproken verzoek van de vrouw tot kinderalimentatie toegewezen en uitvoerbaar bij voorraad verklaard. De man heeft geen verweerschrift ingediend en er is geen zitting gehouden. Over de goederen van de man is een bewind ingesteld en hij heeft problematische schulden.

De man verzoekt de schorsing van de bestreden beschikking inzake de bijdrage in de kosten van de verzorging en opvoeding van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Hoger beroep schorst de werking van een beschikking, tenzij deze uitvoerbaar bij voorraad is verklaard. Het hof kan de werking van een uitvoerbaar bij voorraad verklaarde beschikking schorsen als het belang van de veroordeelde partij zwaarder weegt dan het belang van de andere partij bij directe tenuitvoerlegging (art. 360 lid 2 Rv). Het hof gaat daarbij uit van de beschikking van de rechtbank en kijkt niet naar de kans van slagen van het hoger beroep. Schorsing is ook mogelijk bij een kennelijke misslag, of bij nieuwe feiten waarmee de rechtbank geen rekening kon houden en die afwijking rechtvaardigen. De rechtbank heeft in de bestreden beschikking de beslissing uitvoerbaar bij voorraad verklaard zonder deze beslissing toe te lichten.

Het hof stelt voorop dat het belang van de vrouw en de minderjarige een gegeven is, omdat het

kinderalimentatie betreft. De vrouw heeft uitgelegd dat zij aangewezen is op een Ziektewetuitkering en de kinderalimentatie nodig heeft voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige.

De man stelt dat hij en zijn bewindvoerder niet op de hoogte waren van de procedure en daarom geen verweer hebben kunnen voeren. De rechtbank heeft daardoor geen inhoudelijk oordeel kunnen geven. Gezien zijn financiële positie is hij op dit moment niet in staat is om de vastgestelde kinderalimentatie te voldoen. Er zijn gesprekken met de schuldeisers gaande omtrent een betalingsregeling. Mocht dit niet lukken, dan zal de man verzoeken tot toelating tot de wettelijke schuldsaneringsregeling (WSNP). De man wil voorkomen dat een nieuwe (alimentatie)schuld ontstaat die toelating tot een schuldentraject in de weg staat.

Het hof oordeelt dat het belang van de man zwaarder weegt. Het hof neemt bij dit oordeel in aanmerking dat de rechtbank niet zelfstandig de behoefte van de minderjarige en de draagkracht van de partijen heeft beoordeeld. Het hof acht het voldoende aannemelijk dat onverkorte tenuitvoerlegging, gelet op zijn beschikbare inkomen en de omvang van zijn schulden, tot aanzienlijke betalingsproblemen zal leiden en mogelijk ook tot problemen bij toelating tot een (al dan niet minnelijk) schuldsaneringstraject.

Conclusie

Het hof schorst de werking van de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-10-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:6466

Zaaknummer: 200.373.049/02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling. Afwijzing verzoek tot verlenging. Samengesteld gezin. De onveiligheid en onrust die werd veroorzaakt door de vader van de andere kinderen is voldoende afgenomen. De positieve lijn kan in het vrijwillig kader worden voortgezet.

Feiten en verzoeken

De minderjarige kinderen wonen bij de moeder en zij is belast met het ouderlijk gezag.

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt een verlenging van de ondertoezichtstelling van de minderjarigen voor een jaar. De GI voert hiertoe aan dat er het afgelopen jaar zorgen zijn geweest omtrent de veiligheid van de kinderen, gerelateerd aan de vader van de jongere kinderen. Er zijn nog steeds incidenten en de GI heeft zorgen over de ontwikkeling van de kinderen. Gespecialiseerder hulpverlening is noodzakelijk en de GI is niet zeker of dergelijke hulpverlening zónder een ondertoezichtstelling de ruimte zal hebben.

De moeder verweert zich en stelt dat de bestaande ondertoezichtstelling is uitgesproken in een onrustige tijd. De situatie is inmiddels verbeterd: er is een rustige thuissituatie en een contact- en locatieverbod jegens de vader van de jongere kinderen. De moeder heeft het afgelopen jaar goed contact gehad met de hulpverlening en zich aan alle afspraken gehouden. De moeder staat open voor hulpverlening maar ziet geen noodzaak voor een verlenging van de ondertoezichtstelling.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter is van oordeel dat aan de voorwaarden voor een verlenging van de ondertoezichtstelling niet meer wordt voldaan en wijst het verzoek van de GI af.

De kinderrechter legt uit dat de ondertoezichtstelling is uitgesproken vanwege de onveilige thuissituatie tijdens de relatie van de moeder met de vader van de drie jongste kinderen. De thuissituatie is inmiddels sterk verbeterd. Met de vader zijn veiligheidsafspraken gemaakt omtrent de omgang en hij krijgt begeleiding. Er is nu sprake van een stabiele en veilige thuissituatie. Uit de kindgesprekken is gebleken dat de kinderen het fijn vinden bij de huidige

partner van de moeder en dat de rust hen goed doet. De kinderrechter is van oordeel dat deze positieve lijn in het vrijwillig kader kan worden voortgezet. Van belang hierbij is dat de moeder zelf officiële ondersteuning en begeleiding heeft ingeschakeld en openstaat voor het voortzetten van vrijwillige hulpverlening.

De kinderrechter merkt verder op dat de GI betrokken blijft bij het gezin vanwege de ondertoezichtstelling van de jongste drie kinderen, waardoor er zicht blijft op veiligheid in de thuissituatie. De kinderrechter heeft er voldoende vertrouwen in dat de moeder de instanties goed weet te vinden indien de hulpverlening moet worden opgeschaald.

Conclusie

De kinderrechter wijst het verzoek van de GI tot verlenging van de ondertoezichtstelling af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:7840

Zaaknummer: C/05/471106 / ZJ RK 26-694

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vrouw stelt een vergoedingsrecht te hebben op grond van artikel 1:87 BW, omdat een door haar vader geschonken bedrag is gebruikt voor de volstorting van aandelen van de man. Het hof heeft het primaire verzoek van € 22.000 afgewezen, maar niet beslist op het subsidiaire verzoek van € 11.000. De Hoge Raad vernietigt de beschikking en verwijst de zaak.

Feiten en omstandigheden

Partijen waren gehuwd onder huwelijkse voorwaarden met uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen. De vader van de vrouw heeft een bedrag van € 22.000 aan haar geschonken. Dit bedrag is op de gezamenlijke bankrekening van partijen gestort. Enkele maanden later zijn vanaf die rekening aandelen in een door de man opgerichte vennootschap volgestort.

Grieven

De vrouw verzoekt de man op grond van artikel 1:87 BW primair te veroordelen tot betaling van € 22.000 en subsidiair tot betaling van € 11.000. Zij stelt primair dat het geschonken bedrag volledig is gebruikt voor de volstorting van de aandelen van de man. Subsidiair stelt zij dat, als door vermenging op de gezamenlijke rekening niet meer kan worden vastgesteld dat uitsluitend haar geld is gebruikt, de volstorting in ieder geval voor de helft met haar geld is gedaan.

Het hof heeft het verzoek afgewezen. Volgens het hof kon door de vermenging op de gezamenlijke rekening niet worden vastgesteld dat de aandelen zijn volgestort met het door de vader aan de vrouw geschonken bedrag.

Beoordeling en motivering

De klacht van de vrouw slaagt. Uit de processtukken blijkt dat zij in hoger beroep uitdrukkelijk subsidiair heeft aangevoerd dat de volstorting vanaf de gezamenlijke rekening voor de helft met haar geld is gedaan en dat zij daarom recht heeft op vergoeding van € 11.000 op grond van

artikel 1:87 BW. Het hof heeft dit subsidiaire verzoek wel weergegeven, maar daarop niet beslist.

De overige cassatieklachten kunnen niet tot cassatie leiden en worden met toepassing van artikel 81 lid 1 RO verworpen.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het gerechtshof Den Haag en verwijst de zaak naar het gerechtshof Amsterdam voor verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-10-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1679

Zaaknummer: 25/03466

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding tussen ongehuwd samenwonende ouders over het gebruik van de woning en de zorg voor hun drie jonge kinderen. De vrouw kan geen uitsluitend gebruik krijgen van de woning die volledig eigendom is van de man. De rechtbank acht zich onvoldoende geïnformeerd om een voorlopige zorgregeling vast te stellen en verzoekt de Raad voor de Kinderbescherming onderzoek te doen.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben samengewoond in een woning die eigendom is van de man. Zij hebben gezamenlijk gezag over hun drie kinderen van ongeveer 5, 2 en 1 jaar. Na problemen tussen partijen verblijft de vrouw met de kinderen elders.

Verzoek

De vrouw vordert uitsluitend gebruik van de woning met de kinderen en verzoekt de man de woning te verlaten. Ze voert aan dat de man haar tijdens een vakantie in Spanje heeft mishandeld en dat daar een beschermingsmaatregel en contactverbod tegen hem zijn opgelegd. Hoewel de woning eigendom is van de man, acht zij het vanwege de uitzonderlijke omstandigheden en de belangen van de kinderen noodzakelijk dat zij daar voorlopig kan verblijven.

De man verzet zich hiertegen en wijst erop dat partijen niet zijn gehuwd of geregistreerd partners zijn en dat de woning uitsluitend zijn eigendom is. In reconventie verzoekt hij primair de kinderen voorlopig aan hem toe te vertrouwen. Volgens hem bestaan zorgen over de psychische gezondheid van de vrouw en haar vermogen om voor de kinderen te zorgen. Subsidiair verzoekt hij om een voorlopige zorgregeling. De vrouw betwist de zorgen en stelt dat zij steeds de hoofdverzorger van de kinderen is geweest.

Beoordeling en motivering

Gebruik van de woning

De woning behoort volledig in eigendom toe aan de man. Op grond van artikel 5:1 BW heeft hij als eigenaar het meest omvattende recht op de woning. De vrouw heeft geen wettelijke grondslag aangevoerd op basis waarvan op dit eigendomsrecht kan worden ingegrepen. Haar vordering tot uitsluitend gebruik van de woning wordt daarom afgewezen.

Toevertrouwing kinderen

De kinderen verblijven inmiddels enkele weken bij de vrouw. Hoewel de man zorgen uit over haar welzijn en de verzorging van de kinderen, worden deze zorgen gemotiveerd betwist. Daarnaast heeft de man de kinderen eerder zelf bij de vrouw achtergelaten en pas om toevertrouwing verzocht nadat de vrouw de procedure over de woning was begonnen. Volgens de voorzieningenrechter ontbreekt daarom een spoedeisend belang om de bestaande situatie te wijzigen. De kinderen worden niet aan de man toevertrouwd.

Voorlopige zorgregeling

Voor een goede en evenwichtige ontwikkeling van de kinderen is contact met beide ouders van belang. Het contact tussen de man en de kinderen is echter beperkt. De voorzieningenrechter acht zich onvoldoende geïnformeerd om te bepalen welke zorgregeling in het belang van de kinderen is. De kinderen hebben in korte tijd veel meegemaakt en er moet meer zicht komen op hun behoeften. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) wordt daarom verzocht onderzoek te doen naar de zorgregeling die het meest tegemoetkomt aan de belangen van de kinderen.

In afwachting van dit onderzoek stelt de voorzieningenrechter geen voorlopige zorgregeling vast. Van partijen wordt verwacht dat zij, zo nodig met hulpverlening, zelf tijdelijke afspraken maken over het contact tussen de man en de kinderen.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst zowel de vorderingen van de vrouw als die van de man af. De raad wordt verzocht in de bodemprocedure onderzoek te doen naar een passende zorgregeling. De proceskosten worden gecompenseerd.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 17-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:7784

Zaaknummer: C/02/448792 / KG ZA 26-284

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De man verzoekt het gezag van draagmoeder te beëindigen. Op grond van artikel 1:267 lid 1 BW kan het verzoek tot beëindiging van het gezag alleen worden uitgesproken op verzoek van de raad of het OM. Een dergelijk verzoek ligt (vooralsnog) niet voor. Omdat partijen een eigen draagmoederschapstraject hebben bewandeld, zonder vooraf of achteraf de raad erbij te betrekken en de raad om die reden (vooralsnog) het verzoek van de man niet kan steunen, zal de rechtbank de raad in de gelegenheid stellen tot het doen van onderzoek.

Feiten en omstandigheden

De verzoeker en diens partner hebben een draagmoederschapstraject doorlopen. De draagmoeder was ten tijde van de geboorte ongehuwd. De verzoeker heeft het kind erkend. De verzoeker en de partner zijn de verzorgers van het kind, die ook bij hen woont.

Verzoeken

De verzoeker verzoekt te bepalen dat het gezag alleen aan hem toekomt, via een gezagsbeëindiging in de zin van artikel 1:266 BW. De draagmoeder voert hiertegen geen verweer.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt dat, bij gebrek aan een bepaling die voor het draagmoederschap is geschreven, artikel 1:266 BW in de rechtspraak wordt gebruikt voor de gezagsbeëindiging van draagmoeders. Ingevolge artikel 1:267 BW zijn de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) en het Openbaar Ministerie (OM) bevoegd om dergelijke verzoeken in te dienen. In dit geval is de raad echter niet betrokken geweest bij het draagmoederschapstraject. Het traject is harmonieus verlopen, zo bleek op zitting. Alle betrokkenen zijn het traject bewust en in samenspraak aangegaan en er zijn transparante afspraken gemaakt die notarieel zijn vastgelegd. Toch heeft de raad onvoldoende aanleiding gezien om op basis van wat naar voren

is gekomen op de mondelinge behandeling de verzoeker in zijn verzoek te steunen. De raad heeft verzocht de zaak aan te houden voor zes maanden, zodat een raadsonderzoek kan worden uitgevoerd.

De rechtbank stelt de raad in de gelegenheid onderzoek te doen en houdt de zaak aan. Daarbij vraagt de rechtbank of der Raad wil onderzoeken of het draagmoederschapstraject met voldoende waarborgen is doorlopen en of de gezagsbeëindiging van de moeder in het belang van het kind is. Als dit het geval is, vraagt de rechtbank de raad een afzonderlijk verzoek tot gezagsbeëindiging te doen, onder vermelding van het dossiernummer van de huidige zaak.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat de zaak wordt aangehouden tot 1 oktober pro forma, verzoekt de raad om onderzoek te doen en dit aan de rechtbank te rapporteren en advies uit te brengen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:13882

Zaaknummer: C/10/709885 / FA RK 25-8608

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vaststelling geboortegegevens. Onder de zeer uitzonderlijke omstandigheden van dit geval is het voor verzoekster onmogelijk om haar geboorteakte te verkrijgen. De rechtbank houdt in het bijzonder rekening met de traumatische persoonlijke geschiedenis van verzoekster en haar kwetsbare positie als transgender persoon.

Feiten en omstandigheden

Verzoekster is geboren in Marokko. Daar is zij door haar biologische ouders afgestaan aan haar oom en tante. Deze hebben haar naar Nederland gebracht en opgevoed alsof zij hun eigen kind was. Verzoekster heeft geen beschikking over haar geboorteakte uit Marokko en heeft er geen uit Nederland. Wel heeft verzoekster de Nederlandse nationaliteit. Toen verzoekster op 14-jarige leeftijd aan haar familie vertelde over haar geaardheid en genderidentiteit, kreeg zij te maken met emotionele en ernstige fysieke mishandeling vanuit haar familie. Zij is uit huis gevlucht en heeft het contact met haar familie verbroken.

Verzoeken

Het verzoek strekt ertoe dat de rechtbank de voor het opmaken van de geboorteakte noodzakelijke gegevens zal vaststellen, de geboortegegevens zodanig zal wijzigen dat er bij geslacht geen M, maar een V zal staan en de voornaam van de verzoekster zal wijzigen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank oordeelt dat verzoekster ontvankelijk is in haar verzoek. De rechtbank stelt vast dat de verzoekster niet beschikt over een overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie opgemaakte akte van geboorte en is van oordeel dat het voor verzoekster niet mogelijk is om in het bezit te komen van de in Marokko opgemaakte geboorteakte. De rechtbank houdt in het bijzonder rekening met de traumatische geschiedenis van verzoekster en het feit dat zij als transgender persoon een kwetsbare positie heeft. Van haar kan niet worden gevergd dat zij naar Marokko afreist. Verzoekster heeft verschillende pogingen gedaan om via derden aan haar geboorteakte te komen, maar deze personen hebben

een afhoudende houding gehad. De rechtbank oordeelt verder dat er voldoende aanwijzingen zijn om de geboortegegevens van verzoekster vast te stellen.

Het verzoek tot wijziging van het geslacht in het kader van artikel 1:28 BW is niet-ontvankelijk, omdat dit verzoek moet worden ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het verzoek tot voornaamswijziging wijst de rechter wel toe.

Conclusie

De rechtbank stelt de geboortegegevens vast, wijzigt de voornaam van de verzoekster en verklaart de verzoekster niet-ontvankelijk in de wijziging van haar geslacht.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:29600

Zaaknummer: C/09/676551 / FA RK 24-8609

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 1:251a BW. Verzoek vrouw tot eenhoofdig gezag toegewezen. Ouders hebben jarenlang strijd gevoerd. De inzet van hulpverlening heeft niet tot verbetering geleid. Door het gedrag en de handelwijze van de man kan van de vrouw inmiddels niet meer worden verwacht dat zij samen met de man het gezamenlijk gezag over de kinderen uitoefent.

Feiten en procesverloop

De ouders zijn sinds 2022 feitelijk uit elkaar. De drie minderjarige kinderen wonen bij de moeder in Nederland; de vader woont in Israël met de oudste, inmiddels meerderjarige zoon. De ouders voeren al ruim vier jaar een strijd, waarbij zij meerdere juridische procedures hebben gevoerd en de communicatie niet is verbeterd. Verschillende hulpverleningstrajecten gericht op contactherstel tussen de vader en de kinderen zijn vastgelopen. De vader en de moeder verschillen daarnaast van mening over gezagsbeslissingen, waaronder de schoolkeuze van een van de kinderen. Nadat de vader geen toestemming verleent tot inschrijving van een van de kinderen op een middelbare school, krijgt de moeder in kort geding vervangende toestemming.

De moeder verzoekt het hof om het gezamenlijk gezag te beëindigen en haar alleen met het gezag over de drie minderjarige kinderen te belasten. Na nader onderzoek adviseert ook de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) om dit verzoek toe te wijzen.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt dat aan beide gronden van artikel 1:251a BW is voldaan: de kinderen raken klem en verloren tussen de ouders en eenhoofdig gezag is bovendien anderszins noodzakelijk in hun belang.

De communicatie tussen de ouders is al jarenlang ernstig verstoord en de kinderen hebben nauwelijks contact met de vader. Het hof schrijft het mislukken van de verschillende hulpverleningstrajecten grotendeels toe aan de vader, die onvoldoende constructief meewerkt,

moeilijk bereikbaar is en hulpverlening afhankelijk stelt van zijn eigen voorwaarden. Ook belemmert hij contactherstel, ondanks zijn verklaringen dat hij contact met de kinderen wil. Daarnaast constateert het hof dat de vader onjuiste informatie aan de raad verstrekt en gezagsbeslissingen tegenhoudt, zoals de schoolkeuze van een van de kinderen.

Van de moeder kan daarom niet langer worden verlangd dat zij het gezag gezamenlijk met de vader uitoefent. Het hof verwacht niet dat de situatie binnen afzienbare tijd voldoende verbetert en ziet geen aanleiding om de beslissing een jaar aan te houden voor een nieuw hulpverleningstraject. Gelet op het belang van de kinderen bepaalt het hof dat de moeder voortaan alleen met het gezag over hen wordt belast.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank waarin is bepaald dat de vrouw voortaan alleen het gezag over de kinderen uitoefent.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-09-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:6228

Zaaknummer: 200.351.466/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek vervangende toestemming verlenen jeugdhulp (art. 1:253a BW) afgewezen. De betreffende minderjarige is 14 jaar. In die situatie is de toestemming van de minderjarige zelf doorslaggevend als een ouder met gezag geen toestemming geeft (art. 7.3.4. Jeugdwet). De jeugdhulp mag dan dus zonder toestemming van de ouder met gezag worden verleend.

Feiten en procesverloop

De ouders oefenen gezamenlijk het gezag uit over hun 14-jarige dochter. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) adviseert professionele ondersteuning, omdat de dochter veel heeft meegemaakt en zelf al langere tijd om hulp vraagt. De moeder wil dat zij individuele begeleiding en een buddy of vertrouwenspersoon krijgt via Stichting Columbus. De vader geeft hiervoor geen toestemming, omdat hij eerst een duidelijk plan van aanpak wil ontvangen. De moeder verzoekt daarom de rechtbank om vervangende toestemming op grond van artikel 1:253a BW. De dochter verklaart tijdens het kindgesprek dat zij graag hulp wil. Ook de raad acht hulpverlening noodzakelijk.

Beoordeling en motivering

De rechtbank wijst het verzoek van de moeder af wegens gebrek aan belang. Op grond van artikel 7.3.4 lid 2 Jeugdwet kan jeugdhulp aan een kind jonger dan zestien jaar namelijk zonder toestemming van een gezagdragende ouder worden verleend, als het kind de hulp ook na de weigering van die ouder weloverwogen blijft wensen.

Hoewel de vader stelt dat hij de hulpverlening niet weigert, heeft hij nog steeds geen toestemming gegeven. De dochter blijft echter duidelijk aangeven dat zij hulp wil. De rechtbank oordeelt daarom dat haar instemming doorslaggevend is en dat de gewenste jeugdhulp zonder toestemming van de vader kan worden ingezet. De moeder heeft bijgevolg geen belang bij haar verzoek om vervangende toestemming.

De rechtbank benadrukt ten slotte dat het betreurenswaardig is dat de hulpverlening zo lang

uitblijft. Door vast te houden aan zijn eigen voorwaarden handelt de vader volgens de rechtbank niet in het belang van zijn dochter.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek van moeder af.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1409

Zaaknummer: C/03/339462 / FA RK 25-449

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wijziging voornaam en vaststelling geboortegegevens (art. 1:4 lid 4 BW). Verzoeker stelt dat hij in 1972 op een valse naam naar Nederland is gekomen en wenst vaststelling van de juiste gegevens. De rechtbank houdt de beslissing aan in afwachting van een gelegaliseerde versie van de geboorteakte.

Feiten en omstandigheden

De man is in 1972 vanuit Marokko naar Nederland gekomen en stelt dat hij op valse naam is geregistreerd in de Basisregistratie Personen (BRP), daarbij is geen geboorteakte opgenomen. Hij heeft eerder een verzoek tot wijziging van zijn achternaam ingediend bij het Ministerie van Justitie en Veiligheid, deze is goedgekeurd en verwerkt.

Verzoeken

De man verzoekt nu zijn voornaam te wijzigen.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:4 lid 4 BW kan de voornaam worden gewijzigd indien daartoe een zwaarwegend belang bestaat. De rechtbank is van oordeel dat hier in dit geval sprake van is. De man is in 2023 in Marokko aangehouden vanwege het gebruik van een onjuiste identiteit. Dit verhaal wordt ondersteund door een vonnis van de rechtbank van Tanger waaruit volgt dat de man is vervolgd voor het aannemen van de identiteit van iemand anders, vervalsing en het gebruikmaken van de vervalsing. Hij is vrijgesproken van de vervalsing zelf, maar veroordeeld voor de overige ten laste gelegde feiten. Ter onderbouwing dat dit vonnis betrekking op hem heeft, heeft de man een kopie van een Marokkaans paspoort overgelegd uit 1992 waarop de foto van verzoeker is bevestigd. De man is in 1972 op jonge leeftijd naar Nederland gekomen. Destijds heeft iemand een paspoort voor hem geregeld. Daarop stonden echter niet zijn eigen gegevens, maar een andere naam. Verzoeker is analfabeet en wist niet welke naam op het paspoort stond. Uit de door verzoeker overgelegde stukken blijkt dat hij een depressieve stoornis, PTSS en een acute stressstoornis heeft. Hij durft niet meer naar Marokko te reizen,

waardoor hij zijn zieke zus niet kan bezoeken. De man heeft volgens de rechtbank voldoende aangetoond dat de veroordeling uit 2023 betrekking heeft op hem, wat zijn werkelijke naam is en dat er voor hem een zwaarwichtig belang bestaat om zijn voornaam te wijzigen. De verzochte voornaam is geoorloofd naar maatstaven van artikel 1:4 lid 2 BW.

Van de man is geen geboorteakte ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Artikel 1:4 lid 4 BW biedt de rechtbank de mogelijkheid om een last tot inschrijving van de geboorteakte te geven. Bij het verzoekschrift is een geboorteakte overgelegd. De ambtenaar heeft gewezen op onduidelijkheid in de jaartallen. De rechtbank ziet geen aanleiding te twifelen aan het verhaal van verzoeker en gaat ervan uit dat de vermelding van het jaar 2023 in het verzoekschrift een vergissing is. De ambtenaar heeft er echter wel terecht op gewezen dat de geboorteakte niet is gelegaliseerd. Het Marokkaanse ministerie van justitie moet een apostille afgeven waarmee wordt bevestigd dat de stempels van de burgerlijke stand authentiek zijn. De rechtbank en de ambtenaar kunnen dat niet zelf vaststellen. De legalisatie is vereist om te waarborgen dat de opgenomen gegevens in de BRP juist zijn. De rechtbank zal de procedure aanhouden en de man in de gelegenheid stellen binnen twee maanden een geboorteakte voorzien van apostille te overleggen, waarna de rechtbank het verzoek zal toewijzen.

Conclusie

De rechtbank houdt de beslissing aan en stelt verzoeker in de gelegenheid een gelegaliseerd exemplaar van zijn geboorteakte over te leggen, of als dit niet mogelijk zou zijn, toe te lichten wat hij heeft ondernomen en waarom dit niet is gelukt.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:7773

Zaaknummer: C/05/453107 / FA RK 25-2082

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Internationale kinderontvoering. Niet-verdragsland. Artikel 3 HKOV; geen ongeoorloofde achterhouding. Moeder heeft toestemming gegeven voor een permanent verblijf in Nederland.

Feiten en omstandigheden

De partijen zijn met elkaar getrouwd en zijn ouders van een zoon waarover zij gezamenlijk gezag uitoefenen. De zoon verblijft bij zijn vader in Nederland. De rechtbank heeft een verzoek van de moeder tot teruggeleiding van de minderjarige naar India afgewezen.

Verzoeken

De moeder verzoekt alsnog tot teruggeleiding van de minderjarige, de vader voert verweer. Het geschil ziet op de vraag of de moeder voorafgaand aan de overbrenging van de zoon naar Nederland, aan de vader toestemming heeft gegeven voor tijdelijk dan wel permanent verblijf in Nederland.

Beoordeling en motivering

Hoewel India geen partij is bij het HKOV zal het hof zich zo veel mogelijk baseren op het Verdrag. Het HKOV heeft volgens artikel 3 tot doel de onmiddellijke terugkeer te verzekeren van kinderen die ongeoorloofd zijn overgebracht naar of worden vastgehouden in een Verdragsluitende staat. Van ongeoorloofde overbrenging of ongeoorloofde vasthouding is sprake als deze geschiedt in strijd met het gezagsrecht van de staat waarin het kind voor zijn overbrenging of vasthouding zijn gewone verblijfplaats had en dit gezagsrecht op het moment van overbrenging alleen of gezamenlijk werd uitgeoefend.

Het hof is van oordeel dat geen sprake is van ongeoorloofde vasthouding, omdat er op het moment van overbrenging door de moeder toestemming was gegeven voor een permanent verblijf in Nederland. Het hof overweegt daartoe dat de moeder de stelling van de vader, dat zij al heel lang spraken over een permanent verblijf van hun zoon in Nederland, waar later ook uitvoering aan is gegeven, niet betwist. In diverse berichten van de moeder bevestigt zij de intentie van een permanent verblijf in Nederland. Dat de moeder nadien de vader steeds om

de terugkeer van de zoon naar India heeft gevraagd, is onvoldoende gebleken. Ouders hebben gesproken over een door de vader opgesteld document. De moeder geeft daarin akkoord op de passages over het verblijf van en inschrijving op een school van de zoon in Nederland. Het hof volgt de moeder niet in haar stelling dat zij onvoldoende scherp was tijdens dit gesprek, want zij had wel commentaar bij andere passages. Ook de tijdens de zitting in hoger beroep ingenomen stelling dat sprake is van intieme terreur en/of dwingende controle wordt niet gevolgd. Vaders irritatie tijdens het gesprek kwam voort uit angst voor herhaling door de dreigingen vanuit de moeder, omdat de vader in het verleden onterecht heeft vastgezet in India voor een strafbaar feit waar hij later van is vrijgesproken. De moeder heeft dit niet weersproken. Dat de moeder het door de vader opgestelde document uiteindelijk niet heeft getekend, maakt het oordeel van het hof niet anders. Er is na het gesprek uitvoering gegeven aan de overeenkomst en de moeder heeft op geen enkel moment te kennen gegeven dat zij zich hierin niet meer kon vinden. De moeder is op reis gegaan en er is langere tijd geen contact geweest tussen de ouders, omdat de vader (en ook de zoon) geen contact kon krijgen met de moeder. De moeder lijkt spijt te hebben gekregen van haar eerdere toestemming, maar dit is onvoldoende om te oordelen dat deze haar betekenis heeft verloren. De stelling dat de vader de door hem ingebrachte berichten selectief en gemanipuleerd heeft ingebracht zijn niet onderbouwd. De moeder kon over alle correspondentie tussen partijen beschikken want de advocaat van de vader heeft een link naar de Google-drive van de vader naar de advocaat van de moeder gestuurd.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-08-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2928

Zaaknummer: 200.371.308/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging ondercuratelestelling.

Feiten en omstandigheden

Op 22 oktober 2025 heeft Almass, de bewindvoerder van verzoekster, een verzoek tot ondercuratelestelling van verzoekster ingediend. Op 23 oktober 2025 heeft de kantonrechter Almass benoemd tot provisioneel bewindvoerder met alle bevoegdheden die een curator heeft en iedere verdere beslissing aangehouden. Op 19 december 2025 heeft de kantonrechter bewind en mentorschap ingesteld ten behoeve van verzoekster en Almass tot bewindvoerder en mentor benoemd.

De procedure bij de kantonrechter

Almass heeft de kantonrechter op 26 januari 2026, in het digitale systeem Toezicht, geïnformeerd over een situatie die zich in de woning van verzoekster heeft voorgedaan. Daarbij heeft Almass kenbaar gemaakt dat zij van mening is dat het beschermingsbewind en mentorschap alsnog moet worden omgezet naar een ondercuratelestelling. Op 27 januari 2026 heeft de griffie van de kantonrechter in Toezicht als reactie gegeven, dat hiervoor een verzoekschrift kan worden ingediend. Almass heeft op 28 januari 2026 in Toezicht bericht:

‘(...) in deze casus is tijdens de zitting met (...) anders besproken. Het verzoek was al curatele, maar gezien het belang van betrokkene, hebben wij haar samen het voordeel van de twijfel gegeven door niet curatele in te stellen maar bewind en mentorschap. Terwijl we van mening waren dat het curatele moest zijn, maar zou ze het gezag over haar kindje verliezen. Zou er iets in deze casus gebeuren, heb ik de opdracht gekregen de Rechtbank daar over te informeren. (de kantonrechter) zou het beoordelen en alsnog (...) curatele instellen. Vandaar dat ik u op deze manier heb geïnformeerd. (...)’

Bij de bestreden beschikking van 6 februari 2026 heeft de kantonrechter verzoekster onder curatele gesteld wegens haar lichamelijke of geestelijke toestand en Almass tot curator benoemd. Verzoekster komt in hoger beroep.

Beoordeling en motivering

Het verzoekschrift tot ondercuratelestelling moet voldoen aan de vereisten van artikel 278 lid 1 Rv in samenhang met artikel 799 Rv. De inhoud van het verzoekschrift moet ook voldoen aan de vereisten die in het hier toepasselijke Landelijk procesreglement voor verzoekschriften bij de rechtbanken, kanton, inzake curatele, bewind en mentorschap (het procesreglement) staan.

Het hof is van oordeel dat de kantonrechter ten onrechte het bewind en mentorschap van verzoekster heeft omgezet in een ondercuratelestelling. Er ontbreekt een verzoekschrift, zoals op grond van de wet en het procesreglement is vereist. De kantonrechter is tot het nemen van de bestreden beschikking overgegaan na ontvangst van de berichten van Almass van 26 en 28 januari 2026. In het bericht van 28 januari 2026 heeft Almass verwezen naar het verzoekschrift tot ondercuratelestelling van verzoekster dat Almass op 22 oktober 2025 bij de kantonrechter heeft ingediend. Maar de kantonrechter heeft al op dit verzoekschrift op 23 oktober 2025 en 19 december 2025 beslist. In de beschikking van 19 december 2025 is een eindbeslissing genomen. Er is daarna geen nieuw verzoekschrift ter zake ondercuratelestelling ingediend. De kantonrechter heeft niet enkel op basis van de berichten van Almass van 26 en 28 januari 2026 het bewind en mentorschap mogen omzetten naar een ondercuratelestelling. Die berichten voldoen niet als verzoekschrift.

In de berichten van 26 en 28 januari 2026 heeft Almass ook gewezen op wat tijdens de zitting van de kantonrechter (die ging over het verzoekschrift van 22 oktober 2025) is besproken. Volgens Almass hebben de kantonrechter en Almass aan verzoekster het voordeel van de twijfel gegeven en is om die reden geen curatele ingesteld. Indien het opnieuw fout zou gaan in de situatie van verzoekster, zou Almass de kantonrechter daarover informeren en zou alsnog direct curatele kunnen worden ingesteld. Voor zover de kantonrechter met wat tijdens genoemde zitting is besproken een voorwaardelijke curatele heeft bedoeld, geldt dat daarvoor geen wettelijke grondslag bestaat. In de beschikking van 19 december 2025 heeft de kantonrechter dat ook niet beslist. In die beschikking is overwogen dat een ondercuratelestelling op dat moment een te verstrekkende beperking van de rechten van verzoekster is en is beslist tot het instellen van bewind en mentorschap. Vervolgens heeft de kantonrechter wel naar aanleiding van de berichtgeving door de bewindvoerder direct tot ondercuratelestelling van verzoekster beslist, zonder dat daarvoor een verzoekschrift is ingediend en verzoekster daarop is gehoord. Verzoekster is hierdoor ernstig in haar (procesrechtelijke) belangen geschaad.

De beslissing van de kantonrechter zal daarom worden vernietigd. Dit brengt mee dat het op 19 december 2025 ingestelde bewind en mentorschap herleeft.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de kantonrechter van 6 februari 2026.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-08-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:5400

Zaaknummer: 200.368.311

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Internationale kinderontvoering. Artikel 3 van het Haags Verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen (het Verdrag); gewone verblijfplaats. Weigeringsgronden artikel 13 lid 1 sub b en lid 2 en artikel 20 van het Verdrag. Kostenveroordeling.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben twee kinderen, die zijn geboren in 2019 en 2020. De kinderen zijn nu bij de moeder in Nederland. De vader, de moeder en de kinderen hebben de Tsjechische nationaliteit. In 2023 heeft de Tsjechische rechter bepaald dat de moeder het Tsjechisch grondgebied niet mag verlaten met de kinderen. In mei 2025 heeft de Tsjechische rechter de kinderen aan de vader toevertrouwd en bepaald dat de moeder omgang mag hebben met de kinderen. Op 20 november 2025 heeft de Tsjechische rechter de uitspraak van mei 2025 gewijzigd, in die zin dat de kinderen worden toegewezen aan de gedeelde zorg van de ouders. Ook is toen de omgangsregeling gewijzigd.

De rechtbank heeft de terugkeer gelast van de kinderen naar Tsjechië. Het verzoek van de vader de moeder te veroordelen tot betaling van zijn kosten verbonden aan de teruggeleidingsprocedure is afgewezen. In hoger beroep verzoekt de moeder dat het verzoek van de vader alsnog wordt afgewezen. Het draait ook nog om de proceskosten en de kosten die zijn gemoeid met de teruggeleidingsprocedure.

Beoordeling en motivering

Vooraf

Het verzoek van de vader tot teruggeleiding van de kinderen naar Tsjechië is gebaseerd op het Verdrag, waarbij Nederland en Tsjechië partij zijn. Omdat de kinderen hun werkelijke verblijfplaats in Nederland hebben, heeft de Nederlandse rechter rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek. Op grond van artikel 11 lid 1 van de Uitvoeringswet internationale kinderontvoering (de Uitvoeringswet) is de rechtbank Den Haag, en daarmee als enige

appelinstantie het gerechtshof Den Haag, bevoegd kennis te nemen van alle zaken met betrekking tot de gedwongen afgifte van een internationaal ontvoerd kind aan degene wie het gezag over het kind toekomt en de teruggeleiding van zo'n kind over de Nederlandse grens. Het hof staat kort stil bij het doel van het Verdrag.

Ongeoorloofde overbrenging of vasthouding; artikel 3 van het Verdrag

Op grond van artikel 3 van het Verdrag is sprake van een ongeoorloofde overbrenging of ongeoorloofde vasthouding wanneer de overbrenging of het niet doen terugkeren van het kind geschiedt in strijd met het gezagsrecht ingevolge het recht van de staat waarin het kind onmiddellijk voor zijn overbrenging of vasthouding zijn gewone verblijfplaats had en dit recht alleen of gezamenlijk werd uitgeoefend op het tijdstip van het overbrengen of niet doen terugkeren, of zou zijn uitgeoefend indien een zodanige gebeurtenis niet had plaatsgevonden.

Het geschil in hoger beroep ziet op de vraag waar de kinderen voorafgaand aan de achterhouding in Nederland hun gewone verblijfplaats hadden. Het hof stelt voorop dat het conflictenrechtelijke begrip 'gewone verblijfplaats van het kind' een feitelijk begrip is waaraan inhoud wordt gegeven door feiten en omstandigheden van het concrete geval. Daarbij gaat het om de plaats waarmee het kind onmiddellijk voorafgaand aan zijn overbrenging maatschappelijk de nauwste bindingen heeft. Tot de voor de bepaling van de gewone verblijfplaats van het kind in aanmerking te nemen factoren kunnen, naast fysieke aanwezigheid van het kind in een lidstaat, in het bijzonder worden gerekend omstandigheden waaruit kan worden afgeleid dat deze aanwezigheid niet tijdelijk of toevallig is en dat de verblijfplaats van het kind een zekere integratie in een sociale en familiale omgeving tot uitdrukking brengt. Daarbij moet onder meer rekening worden gehouden met duur, regelmatigheid, omstandigheden en redenen van het verblijf op het grondgebied van een lidstaat en van de verhuizing van het gezin naar die staat, de nationaliteit van het kind, de plaats waar en de omstandigheden waaronder het naar school gaat, de talenkennis en de familiale en sociale banden van het kind in die staat. Verder kan de bedoeling van de ouders om zich met het kind in een andere lidstaat te vestigen, waaraan uiting is gegeven door maatregelen, een aanwijzing voor de verplaatsing van de gewone verblijfplaats zijn. De leeftijd van het kind en zijn sociale en familiale omgeving zijn van wezenlijk belang voor de vaststelling van de gewone verblijfplaats. Doorgaans is de omgeving van een jong kind in wezen een familiale omgeving, waarvoor de persoon of personen bij wie het kind woont, die daadwerkelijk gezag over hem uitoefenen en voor hem zorgen, bepalend is of zijn.

Net als de rechtbank is het hof van oordeel dat de gewone verblijfplaats van de kinderen voorafgaand aan de achterhouding in Nederland in Tsjechië was. Het hof neemt de gronden waarop dit oordeel rust over en maakt deze, na eigen afweging, tot de zijne. In hoger beroep is

niet gebleken van feiten en omstandigheden die leiden tot een ander oordeel. Het hof voegt hieraan toe dat de kinderen, op basis van de uitspraken van de Tsjechische rechter, sinds hun geboorte altijd het merendeel van de tijd in Tsjechië waren. Ook de uitspraak van 20 november 2025 heeft hier geen verandering in gebracht. De moeder mocht op basis van deze uitspraak de kinderen meenemen naar Nederland, maar alleen in het kader van de zorgregeling. Een wijziging van of onduidelijkheid over de gewone verblijfplaats kan hier niet uit worden afgeleid. Het hof gaat ook niet mee in de stelling van de moeder dat het de intentie was van beide ouders om de kinderen in twee landen te laten opgroeien. Deze intentie is het hof geenszins gebleken. Het hof komt dan ook tot de conclusie dat sprake is van een ongeoorloofde achterhouding van de kinderen in Nederland als bedoeld in artikel 3 van het Verdrag.

Onmiddellijke terugkeer; artikel 12 lid 1 van het Verdrag

Op grond van artikel 12 lid 1 van het Verdrag wordt de onmiddellijke terugkeer van een kind gelast wanneer er minder dan één jaar is verstreken tussen de overbrenging of het niet doen terugkeren van een kind en het tijdstip van indiening van het verzoek bij de rechtbank.

Nu er minder dan één jaar is verstreken tussen de overbrenging van de kinderen naar Nederland en indiening van het verzoek in eerste aanleg door de vader, moet in beginsel de onmiddellijke terugkeer van de kinderen naar Tsjechië volgen, tenzij sprake is van een van de in het Verdrag genoemde weigeringsgronden. De moeder beroept zich in hoger beroep op diverse weigeringsgronden.

Weigeringsgrond ex artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag

Op grond van artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag is de rechter van de aangezochte staat niet gehouden de terugkeer van het kind te gelasten, indien de persoon die zich tegen de terugkeer verzet, aantoont dat er een ernstig risico bestaat dat het kind door zijn terugkeer wordt blootgesteld aan een lichamelijk of geestelijk gevaar, dan wel op enigerlei andere wijze in een ondraaglijke toestand wordt gebracht.

Het hof stelt voorop dat artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag restrictief moet worden uitgelegd en dat een beroep daarop slechts in uitzonderlijke situaties kan worden gehonoreerd. Als uitgangspunt geldt dat, in geval van kinderontvoering, terugkeer naar de staat van de gewone verblijfplaats in het belang van het kind is en dat de verzochte terugkeer alleen in bijzondere omstandigheden geweigerd wordt. De rechter van de aangezochte staat mag de in voornoemd artikel gestelde voorwaarden niet reeds vervuld achten louter op grond van zijn oordeel dat het belang van het kind in het land van herkomst minder goed gediend is dan in het land van de aangezochte rechter. De belangenafweging bij de vraag waar en bij wie van de ouders het

kind zijn uiteindelijke verblijfplaats moet hebben, moet immers plaatsvinden in een bodemprocedure en past niet in de onderhavige procedure, waarin slechts een ordemaatregel wordt getroffen.

Net als de rechtbank is het hof van oordeel dat niet is gebleken dat de kinderen bij terugkeer naar Tsjechië worden blootgesteld aan enig lichamelijk of geestelijk gevaar en/of in een ondragelijke toestand wordt gebracht. Het hof sluit zich aan bij het oordeel van de rechtbank en de gronden waarop dit oordeel rust, welke gronden het hof overneemt en na eigen afweging tot de zijne maakt. In hoger beroep is niet gebleken van feiten of omstandigheden die leiden tot een ander oordeel. Het hof voegt hier het volgende aan toe. Ook in hoger beroep is niet of onvoldoende gebleken dat er sprake is (geweest) van structurele (fysieke) mishandeling van de kinderen en dus ook niet dat dit zou zijn toegebracht door de vader of zijn familie. Het hof benadrukt bovendien dat de kinderen zullen worden teruggeleid naar een land, Tsjechië, en niet zozeer naar een persoon, de vader. Verder heeft de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) in hoger beroep herhaald dat het onderzoek van Veilig Thuis niet aan de vereisten voldoet. De nadere toelichting van Veilig Thuis hierop maakt dit oordeel niet anders. Het onderzoek is gebaseerd op het verhaal van de moeder en hetgeen de kinderen hebben verteld. Door de bijzondere curator is in hoger beroep echter verklaard dat de kinderen behoorlijk klem raken door de strijd tussen de ouders. Zij lijken zich in een loyaliteitsconflict te bevinden. De bijzondere curator heeft namelijk nogmaals verklaard dat de kinderen om beide ouders geven. Verder zijn ook veel van de andere stukken gebaseerd op het verhaal dat de moeder aan instanties of professionals heeft verteld en niet of nauwelijks op een eigen waarneming van deze instanties of professionals. De moeder heeft verder nog naar voren gebracht dat de kinderen van haar (en hun halfzusje) zullen worden gescheiden bij terugkeer naar Tsjechië omdat de moeder niet mee zal gaan. Naar het oordeel van het hof is dit een eigen keuze van de moeder. Het zal voor haar complex zijn om terug te keren, mede gezien haar gezinssituatie en haar gezondheid, maar het hof is niet gebleken dat het voor de moeder, die zelf Tsjechisch is, feitelijk onmogelijk is om terug te keren. Tot slot volgt het hof de moeder niet in haar stelling dat er bij terugkeer naar Tsjechië geen adequate voorzieningen zijn. Het hof stelt voorop dat Tsjechië een EU-land is en dat de zorgen over het gezin al bekend zijn in Tsjechië. De politie is op de hoogte en OSPOD (Tsjechische overheidsinstantie voor de sociale en juridische bescherming van kinderen) is al betrokken. OSPOD heeft een zorgmelding gedaan bij de Nederlandse Centrale Autoriteit, waarna er onderzoek is gedaan, en ook in Tsjechië wordt onderzoek gedaan. De e-mails van Veilig Thuis en de Tsjechische politieagent maken dit oordeel niet anders. Uit deze e-mails volgt niet dat de autoriteiten niets willen of kunnen doen. Tot slot heeft de raad nogmaals aangeboden een zorgmelding te kunnen doen bij de Tsjechische autoriteiten. Gelet hierop faalt het beroep van de moeder op de weigeringsgrond van artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag.

Weigeringsgrond ex artikel 13 lid 2 van het Verdrag

Artikel 13 lid 2 van het Verdrag bepaalt dat de rechter eveneens kan weigeren de terugkeer van het kind te gelasten, indien hij vaststelt dat het kind zich verzet tegen zijn terugkeer en een leeftijd en mate van rijpheid heeft bereikt, die rechtvaardigt dat met zijn mening rekening wordt gehouden.

Ook hier sluit het hof zich aan bij het oordeel van de rechtbank en de gronden waarop dat rust. Het hof komt net als de rechtbank tot de conclusie dat niet kan worden geoordeeld dat de kinderen een mate van rijpheid hebben bereikt die rechtvaardigt dat met hun mening rekening wordt gehouden. Het aanvullend verslag van de bijzondere curator in hoger beroep en het kindgesprek in hoger beroep hebben geen aanleiding gegeven voor een ander oordeel. Gelet hierop faalt het beroep van de moeder op de weigeringsgrond van artikel 13 lid 2 van het Verdrag.

Weigeringsgrond ex artikel 20 van het Verdrag

Artikel 20 van het Verdrag bepaalt dat de terugkeer van een kind, overeenkomstig het bepaalde in artikel 12 van het Verdrag, kan worden geweigerd wanneer deze terugkeer op grond van de fundamentele beginselen van de aangezochte staat betreffende de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, niet zou zijn toegestaan.

Net als de rechtbank volgt het hof de moeder niet in haar stelling dat de zorgen over huiselijk geweld niet worden gedekt door artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag en dat moet worden gekeken naar artikel 3 en 8 EVRM, artikel 19 IVRK en de rechtspraak van het EHRM. Zij heeft geen dusdanig uitzonderlijke omstandigheden gesteld die een beroep op deze weigeringsgrond rechtvaardigen. Het hof merkt op dat Tsjechië net als Nederland partij is bij het EVRM en het IVRK. Voor het overige wordt verwezen naar hetgeen is overwogen over de hulpverlening en/of bescherming die in Tsjechië kan worden geboden. Gelet hierop faalt het beroep van de moeder op deze weigeringsgrond.

Tussenconclusie

Het voorgaande brengt met zich mee dat het hof het hoger beroep van de moeder zal afwijzen. Dit betekent dat het hof de bestreden beschikking bekrachtigt en, net als de rechtbank, de teruggeleiding van de kinderen naar Tsjechië zal gelasten.

Voorlopige voogdij

Op grond van artikel 13 lid 4 van de Uitvoeringswet kan de teruggeleidingsrechter op verzoek of ambtshalve een gecertificeerde instelling als bedoeld in artikel 1.1 Jeugdwet belasten met de

voorlopige voogdij over een kind, indien gevaar bestaat dat het wordt onttrokken aan tenuitvoerlegging van een bevel tot teruggeleiding als bedoeld in lid 5 van dat artikel.

De vader heeft verzocht een voorlopige voogdij uit te spreken omdat de moeder van plan is om met de kinderen op vakantie te gaan naar Spanje. Het hof ziet, gelet op de gemotiveerde betwisting van de moeder en het gebrek aan nadere (schriftelijke) onderbouwing door de vader, onvoldoende aanleiding voor toewijzing van dit verzoek.

Kosten

Kosten in verband met de ontvoering en teruggeleiding

Op grond van artikel 13 lid 5 van de Uitvoeringswet kan de rechter op verzoek of ambtshalve elke persoon die voor de internationale ontvoering van het kind (mede)verantwoordelijk is, veroordelen tot betaling aan de Centrale Autoriteit, of aan de persoon aan wie het gezag over het kind toekomt, van de door deze in verband met de ontvoering en teruggeleiding van het kind gemaakte kosten.

Omdat het hof de bestreden beschikking zal bekrachtigen, ziet het aanleiding om de moeder te veroordelen tot betaling van de door de vader gemaakte reiskosten in eerste aanleg en in hoger beroep. Uit het overzicht van de vader kan een totaal aan reiskosten worden opgemaakt van € 1.502 en € 144 voor een hotelovernachting voor het kort geding. Het hof komt dit bedrag niet onredelijk voor en het ziet voldoende samenhang tussen deze procedure en de kortgedingprocedure. De moeder heeft in het kort geding immers gevraagd om schorsing van de beslissing van de Tsjechische rechter van 20 november 2025. De totale reiskosten bedragen hiermee € 1.646. De kosten voor vertalingen, tolken en de advocaat vallen onder de proceskosten.

Proceskosten

Het hof ziet onvoldoende aanleiding om de moeder te veroordelen in de proceskosten in beide instanties, zoals door de vader is verzocht. Er is geen sprake van misbruik van (proces)recht of onrechtmatig handelen. Er is geen sprake van evidente ongegrondheid. Gelet op de familierechtelijke aard van de procedure zal het hof de proceskosten in hoger beroep compenseren en de beslissing van de rechtbank tot compensatie van de proceskosten in eerste aanleg bekrachtigen.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking voor zover deze de teruggeleiding en de compensatie van de proceskosten betreft, met dien verstande dat het hof:

de terugkeer gelast van de kinderen naar Tsjechië uiterlijk op 7 september 2026;
vernietigt de bestreden beschikking voor zover deze het verzoek om de moeder te veroordelen
in de kosten verband houdende met de ontvoering en de terugkeer naar Tsjechië betreft en
veroordeelt de moeder tot betaling aan de vader van die kosten, begroot op € 1.646;
wijst het in hoger beroep meer of anders verzochte af;
ontslaat de bijzondere curator van haar taak met ingang van de datum van teruggeleiding;
compenseert de proceskosten in hoger beroep in die zin, dat iedere partij de eigen kosten
draagt.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-08-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2934

Zaaknummer: 200.372.054/01

Wetsartikelen: